

1. Autenticitat vs aparença

La necessitat de màscares

40. Tot el que és profund estima les màscares; les coses més profundes tenen fins i tot odi per la imatge i l'analogia. ¿No hauria de ser en primer lloc el contrast la disfressa més adequada que un déu triaria per exhibir les seves vergonyes? Una bona pregunta, aquesta: seria molt estrany que algun místic no hagués gosat ja de fer una cosa de semblant. Hi ha coses d'una naturalesa tan delicada que fariem bé d'amagar-les sota una capa de grolleria perquè ningú les pogués reconèixer; hi ha actes que es fan moguts per l'amor o per una magnanimitat tan llicenciosa que el millor que es podria fer per evitar que els testimonis en guardin memòria seria clavar-los una bona garrotada al cap. Hi ha gent que són experts en això d'enterbolir la pròpia memòria i de maltractar-la, si més no per descarregar la venjança contra aquest únic còmplice —la vergonya és molt enginyosa. Però les coses que més ens avergonyeixen no són pas les pitjors: no solament hi ha perfídia darrere una màscara— en l'astúcia hi ha tanta bondat mateix. Podria perfectament imaginar que una persona que hagués de protegir quelcom preciós i fràgil, rodés pel món tota basta i rodanxona com una bota de vi vella i descarada, fortament ferrada: la subtilitat de la seva vergonya ho voldria així. A una persona que sigui profunda en la vergonya, els seus destins i delicades decisions li surten a l'encontre en uns camins que pocs hi tenen accés i sobre l'existència dels quals ni les persones més pròximes i de més confiança no tenen dret a saber-ne res: als ulls d'aquests s'han d'amagar el perill mortal que corre i també la seguretat novament recuperada. Un simulador així, que per instint utilitza les paraules per callar i ocultar i que incansablement defuig de compartir res, vol i exigeix que en el cor i en el cap dels seus amics el substitueixi una màscara; i encara que no ho volgués, un dia obriria els ulls a l'evidència que duu una màscara posada, mal que li pesi —i que és bo que en dugui una. Tot esperit profund ha de menester una màscara: encara més, en cada esperit profund creix continuament una màscara, a causa de la interpretació permanentment falsa, val a dir planera, que es fa de totes les seves paraules, els seus passos, els seus signes vitals.—

—Friedrich Nietzsche, *Més enllà del bé i del mal*, Barcelona: Edicions 62, 2000, 94-95. Traducció de Miquel Costa.

Preguntes per al diàleg

1. Un dels problemes que planteja el documental és la pèrdua de la identitat. Quins exemples en trobem? I quines implicacions pot tenir?
2. Fingir sentiments constantment pot fer que aquests sentiments acabin sent reals? O al contrari, et desconnecta de tu mateix?
3. Fins a quin punt podem dir que les clientes accepten deixar-se seduir? Participen conscientment d'una ficció?
4. Només hi ha autenticitat quan l'amor és desinteressat?
5. És necessari dur una *màscara* en les relacions socials actuals?
6. Per estimar de forma autèntica, l'amor ha de ser recíproc?
7. És més autèntica aquella persona que sap que fingeix o aquella que ho fa sense adonar-se'n?